

Anarhism

"Ești un anarhist!" Așa mi-a șoptit un prieten... Nu mai știu cu ce ocazie. "Nu sunt anarhist pentru că..." i-am răspuns fără să finalizez motivarea.

(...)

Brusc, mi-am amintit de un examen la "Științele umanității"... Am "tras" un bilet pe care scria:

□ "Nu există anarhism pentru că nu există terorism de stat. Nu există eroi pentru că nu există nemernici. Există numai victime. Altceva, nu recunoaștem că există." Argumentați logic. □

(...)

Și...

(...)

"Este un adevăr istoric. Istoria recunoaște că au existat victime, despre ceilalți, nu..." Atât. Atât am comentat...

(...)

"Peut-être l'histoire de votre pays! / Poate istoria țării tale!" a spus un profesor examinator, într-o franceză cu un puternic accent bașkir... (Examenul se desfășura într-o țară străină...)

(...)

□ "Desigur, pentru că noi românii avem istorie! O istorie cu multe victime... Cei care au istorie recentă nu prea au... Dar ne-au "ajutat" pe noi ca să avem... Cred că subiectul este foarte bun și pentru "Științele inumanității"! □

(...)

Deci...

(...)

Nu mai cazul, ca să fiu anarhist. Negarea puterii statului meu e prea mare din exterior, ca s-o mai fac și eu... Și-apoi, există o prea mare dezordine generală. Sunt destui nemernici și în interior... Nu mai e cazul ca să fiu anarhist, pentru că sunt

capabil de reflecție critică și detașare emoțională...

Pentru mine anarhismul este o "problemă" sensibilă, o provocare din perspectiva conștiinței naționale, a moralei și a valorilor unei societăți democratice.

(...)

Totuși...

(...)

„Cin' se ia cu mine bine,

îi dau haina de pe mine..."

(Cântec popular)

(...)

La nevoie, îl cânt... pe tot.
